

COLLEGE VAN BEROEP
VOOR DE EXAMENS

No. 2004/05/213

HET COLLEGE VAN BEROEP VOOR DE EXAMENS

Uitspraak doende op het beroepschrift van [naam appellante], tegen een besluit van de Examencommissie voor de opleiding Sociaal Culturele Wetenschappen aan de Faculteit der Sociale Wetenschappen (verweerster), bij welk besluit appellante voor de periode van een jaar is uitgesloten van deelname aan het desbetreffende tentamen van de opleiding.

I. LOOP VAN HET GEDING

1. Appellante heeft op 9 december 2003 beroep ingesteld tegen het besluit van verweerster van 11 november 2003. Het beroep is tijdig ingediend.
2. Op 16 december 2003 is het beroepschrift naar verweerster gestuurd met het verzoek na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk was. Op 5 maart 2004 heeft tussen partijen een gesprek plaats gevonden. Een schikking is niet bereikt.
3. Op 10 maart 2004 heeft verweerster haar verweerschrift ingezonden.
4. Op 13 april 2004 heeft appellant schriftelijk gereageerd op het verweerschrift. Dit schrijven is verweerster 19 april 2004 toegezonden zonder dat daarbij aan verweerster nog een termijn is gegeven waarbinnen deze kon reageren.
5. Het beroep is behandeld ter zitting van het college van 23 april 2004, waarbij appellante in persoon is verschenen en verweerster vertegenwoordigd werd door de voorzitter van de examencommissie [naam voorzitter examencommissie].

II. FEITEN EN GESCHIL

Op 25 augustus 2003 moest appellante een schriftelijke deelopdracht inleveren voor de onderwijseenheid Organisatiepolitiek, macht en cultuur. Op 3 september 2003 hebben de examinatoren [naam examiner 1] en [naam examiner 2] fraude geconstateerd in het ingeleverde werk en zij hebben dit besproken met het afdelingshoofd, [naam afdelingshoofd]. Op 12 september 2003 is appellante gehoord door de examinatoren en meteen daarna door [naam afdelingshoofd]. Dit laatste was appellante niet vooraf meegedeeld. Appellante heeft gefraudeerd door het werk van een ouderejaarsstudent in te leveren in de plaats van haar eigen werk. Verweerster verkeerde aanvankelijk in de veronderstelling dat appellante met een (andere) medestudent had samengewerkt, maar appellante heeft ontkend met die studente te hebben samengewerkt. Door de bekentenis van de andere student bleek verweerster dat de beide studenten niet hadden samengewerkt maar dat beiden hadden gefraudeerd door toevallig hetzelfde werk van de hierboven genoemde ouderejaarsstudent in te leveren. Desgevraagd heeft appellante dit nadien toegegeven. De heer [naam afdelingshoofd] heeft de fraude aan de examencommissie medegedeeld. Op 6 november 2003 is appellante door verweerster gehoord en op 11 november 2003 heeft verweerster haar besluit met de vastgestelde sanctie aan appellante toegestuurd. De sanctie houdt in dat appellante voor een jaar van deelname aan het tentamen van desbetreffende tentamen is uitgesloten.

Appellante maakt bezwaar tegen de sanctie omdat de in de onderwijs- en examenregeling (OER) vastgelegde procedure niet is gevolgd en voorts omdat zij de opgelegde straf te zwaar vindt. Zij heeft daartoe het volgende aan gevoerd.

Volgens de OER had de melding van de fraude aan de examencommissie dienen te geschieden door de docent(en). In dit geval heeft de heer [naam afdelingshoofd] niet de fraude gemeld, maar ook advies

uitgebracht over de op te leggen sanctie. Appellante is van oordeel dat verweerster bij het opleggen van de sanctie negatief is beïnvloed door dit ongevraagde advies, waardoor de maximale sanctie is opgelegd.

De opgelegde sanctie is disproportioneel, omdat de kans op herhaling gering is en geen rekening is gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Die omstandigheden heeft appellante globaal toegelicht. Appellante doet beroep op het gelijkheidsbeginsel omdat in een eerder geval de frauderende student een nieuwe opdracht mocht inleveren van de docent zonder dat de fraude aan verweerster is gemeld. Appellante heeft ook aangeboden een vervangende opdracht te maken, maar dat verzoek is niet gehonoreerd.

Verweerster heeft erkend, dat de gevolgde procedure geen schoonheidsprijs verdient maar bestrijdt dat dit heeft geleid tot een andere sanctie dan de opgelegde omdat zij in negatieve zin is beïnvloed. De opgelegde sanctie is in de examencommissies van de Faculteit der Sociale Wetenschappen gebruikelijk bij deze vorm van fraude. Verweerster is verder van mening dat persoonlijke omstandigheden wel een rol (kunnen) spelen bij het eventueel extra faciliteren van een student, maar dat deze geen rol behoren te spelen in de fase van het opleggen van sancties. Daarnaast gaat volgens verweerster het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet op, omdat de vergelijking van appellante een fraudegeval betreft waarover verweerster geen oordeel heeft gegeven; in het genoemde geval heeft de docent, overigens ten onrechte, de fraude niet aan de examencommissie gemeld. Verweerster trekt de vergelijkbaarheid van beide gevallen ook in twijfel omdat zij zich misleid heeft gevoeld door de wijze waarop appellante haar heeft geïnformeerd over de gang van zaken. Dit heeft zij appellante aangerekend. Zij heeft zich dan ook op het standpunt gesteld, dat de opgelegde sanctie terecht niet afwijkt van hetgeen gebruikelijk is. Bovendien is ook de andere frauderende student dezelfde maatregel opgelegd.

III. MOTIVERING

Het college overweegt als volgt.

1. Appellante heeft primair geklaagd over de gevolgde procedure en verweerster heeft erkend dat die geen schoonheidsprijs verdient. In gevolge artikel 15 lid 4 van de OER had de docent zelf, en niet het afdelingshoofd, de geconstateerde fraude aan de examencommissie moeten melden. Deze gang van zaken moge niet de meest gewenste zijn, maar het belang van student is daardoor niet zodanig geschaad dat een en ander tot vernietiging van het bestreden besluit zou kunnen leiden. Het beginsel van hoor en wederhoor is toegepast en appellante heeft haar standpunt kunnen toelichten.
2. In de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek wordt in artikel 7.12, vierde lid, de maximale omvang van de bij fraude op te leggen sanctie aangegeven. De maximale sanctie is uitsluiting van de *alle* tentamens van de *instelling* voor de periode van een jaar. Verweerder volgt derhalve appellante niet in haar standpunt dat de maximale straf is opgelegd.
3. Zoals ter zitting door verweerster gesteld en door appellante niet weersproken, is de opgelegde sanctie van uitsluiting van een jaar voor het desbetreffende tentamen gebruikelijk. Naar het oordeel van het college heeft appellante dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de hoogte van de sanctie is beïnvloed door het ongevraagde advies dat de heer Veenswijk als afdelingshoofd van de examinerator aan de examencommissie heeft gegeven.
4. Appellante heeft voorts gesteld te zijn benadeeld doordat in een ander en vergelijkbaar geval de vereiste melding aan de examencommissie achterwege is gebleven, als gevolg waarvan ook de sanctie niet is opgelegd. In casu gaat het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet op. Het gaat immers niet om de vraag naar de vergelijkbaarheid van de sanctie, maar om de vraag of de desbetreffende examinerator in overeenstemming met de OER heeft gehandeld door het achterwege laten van de melding. Appellante kan zich niet beroepen op mogelijke fouten die door examineratoren in andere gevallen zijn gemaakt.
5. Partijen verschillen tenslotte van mening over de vraag of de persoonlijke omstandigheden van appellante een rol hadden moeten spelen bij het opleggen van de sanctie. Het college volgt daarin niet het standpunt van verweerster dat die omstandigheden niet betrokken behoren te worden bij het bepalen van de hoogte van een sanctie. Dit betekent dat het besluit van verweerster niet zorgvuldig is genomen.
6. Het voorgaande houdt in dat het college zich een oordeel dient te vormen over de vraag of de persoonlijke omstandigheden in relatie met de gepleegde fraude van dien aard zijn, dat in beroep het genomen besluit niet in stand zou kunnen blijven. Die toetsing betreft niet de vraag of een andere sanctie in het onderhavige geval wellicht beter is, maar de vraag of de opgelegde sanctie zo onredelijk dat is dat deze niet in stand kan blijven.
7. Gelet op de overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting, is het college van oordeel dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt, dat de gebruikelijke sanctie als gevolg van haar persoonlijke

omstandigheden niet zou kunnen worden opgelegd. Daarbij moet tevens rekening worden gehouden met het standpunt van verweester omtrent de wijze waarop appellante haar medewerking aan het opsporen van de fraude heeft verleend.

8. Derhalve komt het college tot de slotsom dat verweester op grond van de beschikbare informatie redelijkerwijs tot het genomen besluit heeft kunnen komen. Dit betekent dat het aan het genomen besluit klevende gebrek (als gevolg van het niet betrekken van de persoonlijke omstandigheden van appellante bij het nemen van het besluit) geacht kan worden gedekt te zijn en het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

IV. UITSPRAAK

Het college verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan op 23 april 2004 door mr. dr. N. Rozemond (voorzitter), prof. dr. B. Oudega, prof. dr. I. van der Waal,

en ondertekend door voorzitter en secretaris

Was getekend,

mr. dr. N. Rozemond
voorzitter

mr. M.A. Daniëls
secretaris